les dones a la fàbrica

29.09 — 25.11

Crèdits

Fotografies i documents
Fons municipal del Prat
Fons Josep Monés i Amat
Fons La Seda de Barcelona
Fons Periòdic Delta
Fons d'imatges L'Abans
Mercè Alba
Faustino Albaladejo
Magda Busquets
Emilia Cabello
Gemma Capdevila
Carme Casas
Ana Cuello
M. Dolores Díaz
Ángeles Durán
Rosi Écija
Pilar Font
Consol García Toquero
Pedro García Vela
Joan Godall
Joaquina González
Manel Herrero
Pilar Mir
Pepi Molins
Leonor Morillas
Paquita Moya
Isabel Peña
Josep Pérez Moya
Marta Ponce
Magdalena Ramos
Ana Rodríguez López
Cayetana Solano
Ascensión Sorribes
Angelina Vicente

Entrevistes
M. Carmen Alcaraz
Enriqueta Balaguer
Magda Busquets
Emi Cabello
Julia Cáceres
Ana Cuello
Rosi Écija
Dora García
Marisol García
Montse Gilabert
Joaquina González
Pepi Molins
Ana Monleón
Paquita Moya
Manuela Pi
Marta Ponce
Magdalena Ramos
Julia Segués
Cayetana Solano
Piedad Zúñiga

Objectes
Col·lecció Ajuntament del Prat
Pepi Molins
Magda Busquets
Loli Díaz
Pilar Eslava

Audiovisuals
Jordi Colominas

Disseny gràfic
Óscar Calzada

Disseny expositiu
Insa 2004, S.L.

Col·laboració
IES Estany de la Ricarda

Producció
Arxiu municipal del Prat
Regidoria de Cultura

Ajuntament del Prat de Llobregat

Amb el suport de
Diputació Barcelona | Àrea de Cultura, Educació i Esports

Els rols tradicionals

La plena incorporació de les dones al món laboral, en el marc de les societats patriarcals, s'ha vist condicionada pels rols tradicionals i la imatge cultural i social que se'n deriva.

Avui dia, les dones encara topen amb barreres i dificultats, diferències salarials i les repercussions de les conjuntures econòmiques.

Tradicionalment, la dona ha portat el pes de la feina domèstica i ha tingut cura dels infants i també dels malalts i de la gent gran. Aquestes feines, que impliquen una gran dedicació horària i física, no han estat ni estan retribuïdes.

En les economies agrícoles, la dona ha fet tasques temporals, subsidiàries, i moltes vegades no remunerades, en els moments de més activitat al camp, sobretot en la cura del bestiar i la recol·lecció de fruita.

Les dones han fet tasques en el comerç, l'administració, la sanitat, l'educació i d'altres de més baixa qualificació, en especial el sector neteja, que han tingut una millor acceptació social però amb diferències salarials respecte als homes.

La participació de la dona en activitats no reconegudes d'economia submergida és molt habitual.
En els moments de desenvolupament industrial, era freqüent la realització a les llars de feines manuals vinculades als petits tallers complementaris de les indústries. Són tasques mal remunerades, no legalitzades i que no cotitzen a la Seguretat Social i, per tant, sense els drets que se'n deriven (baixes retribuïdes, pensions, etc.).

L'entrada al món industrial

El gènere condicionà les feines a les indústries que s'instal·laren al Prat. Sense legislació laboral, les dones feien activitats subsidiàries, amb menor responsabilitat jeràrquica i amb discriminació salarial.

La incorporació de les dones a la indústria s'ha de relacionar amb l'arribada de les dues grans fàbriques, La Papelera i La Seda, ben entrat el segle XX.

TV

El 1855 un teixidor local obté autorització municipal per obrir una manufactura amb 3 telers al carrer de la Processó (actual carrer de Santiago Rusiñol). Com recull Jaume Codina, només aguantà sis mesos.

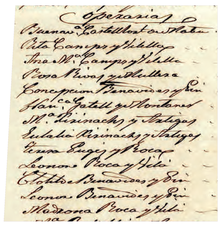

L'any següent, un altre cotoner, aquest foraster, ho tornà a intentar amb 15 telers que, a causa de les dificultats econòmiques i els deutes, el 1857 traspassà al propietari Jaume Tos.

Al mateix temps, un altre cotoner foraster obrí un altre local amb 5 telers. El 1858 tots dos havien tancat. El taller de Jaume Tos va arribar a tenir 26 empleats, la meitat eren homes, forasters, i l'altra meitat dones molt joves.

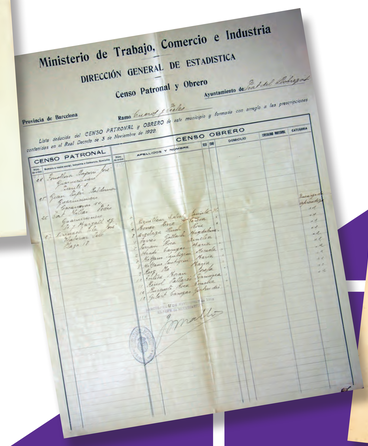

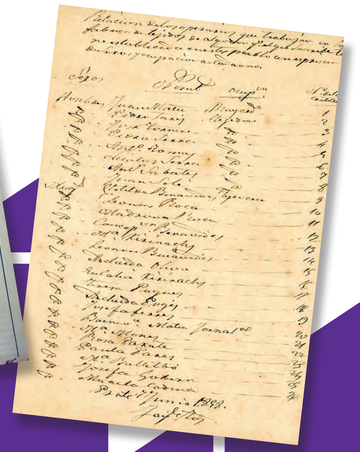

L'any 1923, Jaume Xirinachs i Vilà, al carrer Major, al costat de l'actual mercat municipal, donava d'alta, una fàbrica dedicada a confeccionar raspalls. La matèria primera era el pèl dels animals sacrificats a l'escorxador.

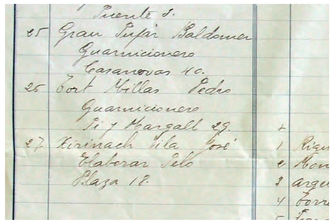

El 1950 s'instal·la al Prat una fàbrica de filatures, propietat del gironí Lluís Serra i gestionada amb membres de la seva família. Era al carrer de Frederic Soler cantonada amb el carrer de Barcelona.

El 1957, Lluís Tragant obre una altra filatura, al carrer d'Ignasi Iglésias, que es dedica també a la fabricació de cintes elàstiques. Com a l'anterior, la mà d'obra és femenina. Actualment, continua en actiu amb el nom de MATSA, a Castellbell i el Vilar.

L'empresa va funcionar fins a l'any 1928. Donava feina a 13 dones, una d'elles era l'encarregada.

L'empresa era coneguda popularment com la fàbrica de les gomes perquè estava especialitzada en la producció de cintes elàstiques, que s'empraven en les mitges, roba interior i altres complements.

L'arribada de les grans indústries

Les primeres grans fàbriques del Prat van ser La Papelera Española i La Seda de Barcelona. Totes dues tenien una gran necessitat de mà d'obra, que creixia en paral·lel a les ampliacions de les fàbriques. En el cas de les dones, la majoria molt joves, van trobar en aquestes fàbriques una possibilitat d'aportar un ajut a l'economia familiar.

Aquesta primera incorporació femenina al treball industrial no implicava cap canvi en el rol tradicional; tret de comptades ocasions, no va permetre un grau d'independència econòmica i social de les treballadores.
La incorporació de les dones a les fàbriques també era vista, per un sector majoritari dels obrers, com una intromissió en el seu estatus dominant.

La Papelera Española

Les noies entraven a les fàbriques molt joves, moltes amb 14 o 16 anys. En molts casos, no els hi feien contractes fins arribar a l'edat laboral legal.

El fet que les noies fossin tant joves feia que, moltes vegades, el tracte fos molt paternalista. Les noies passaven de l'escola, amb una formació bàsica, a la fàbrica. Això feia que l'ambient de treball reproduís, sovint, el de l'aula i que les noies aprofitessin el temps de descans com si fos el de pati. També rebien reprimendes i càstigs similars als que imposarien els mestres autoritaris de l'època

Moltes noies començaven a treballar impulsades per la necessitat econòmica de la família. Acostumaven a ser molt joves i acceptaven qualsevol tipus de feines mogudes per aquesta necessitat.

La Seda de Barcelona

La majoria de les joves que treballaven, vivien amb els pares. Donaven tot el sou a la família. Elles es quedaven una petita part que servia per a les seves despeses personals i que, tot i ser minsa, els hi donava una certa sensació d'independència. La part que es quedaven, en la majoria dels casos, era la de les hores extres treballades, una assignació decidida pels pares, etc.

Les noies acostumaven a deixar la fàbrica quan es casaven. Durant anys, era una obligació contractual. El pes del costum social era molt fort i, quan va deixar de ser obligatori, moltes noies continuaven deixant la feina per matrimoni i, en ocasions, allargaven el comiat laboral fins al primer embaràs. A partir dels anys setanta es va començar a trencar amb aquest costum, fet que va ser més habitual amb el pas dels anys.

La Seda de Barcelona

Als anys seixanta i setanta, amb molta oferta laboral, era molt habitual que les dones canviessin amb relativa facilitat de fàbriques tot buscant millors condicions laborals

La millora de la situació econòmica general, superades les dificultats de proveïment de la postguerra, va anar acompanyada de l'expansió de les empreses, en especial de La Seda, que creà altres marques com Enkalene i Terlenka. En paral·lel, creixia la demanda de mà d'obra, que es cobrí amb l'arribada massiva de població immigrant.

Terlenka

L'expansió industrial

Aquest creixement coincidí amb la fi de la dictadura i l'inici de la implantació de la democràcia, procés que comportà els canvis legislatius imprescindibles per aconseguir la igualtat legal de les dones. L'increment de l'oferta laboral, ara sí, obria per a les dones la possibilitat d'acabar amb la dependència econòmica.

Amb l'impuls industrial de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, durant els finals dels anys setanta i durant els anys ochenta, van créixer moltíssims petits i mitjans que fabricaven components i s'encarregaven de determinades fases de la producció necessàries per completar la producció d'empreses com la SEAT. També es van crear altres tallers molt més petits que també participaven en la xarxa productiva.

La demanda creixent de components va fer que es generalitzés una pràctica d'economia subterrània en què algunes empreses distribuïen tasques senzilles però estereotipades que es feien en l'àmbit domèstic. En aquestes feines hi participaven tots els components de la unitat familiar. Van ser molt populars els "cables".

Al Prat van ser importants fàbriques com la GEMO, la JUFRO, TEMI COMON, la FOCOLOIE... En molles d'aquestes fàbriques el treball de les dones era molt important i la majoria tenien seccions senceres amb ma d'obra exclusivament femenina.

La Papelera i La Seda segueix sent les fàbriques més importants de la ciutat, es van situar en el cinturó que envolta el molt urbà, en els polígons industrials que es van anar consolidant i ampliant amb els anys: Mas Mates, Enkadesa, Cal Sala, Ca l'Alais, Fonds dels Petes, Pratenc i Estrach. Als anys 70, el creixement s'accelerà, especialment als sectors Estrach i Pratenc. L'activitat industrial comparta la transformació demogràfica més important de Prat del segle XX.

Molles fàbriques tenien unes condicions de treball molt dures. Molles vegades es treballava en locals mal climatitzats, amb poca ventilació i sovint amb soroll d'aquella. Allò feia que, a més de la dificultat derivada de la pròpia producció, el treball s'hagués de fer en condicions climàtiques molt extremes a finiss i a l'hivern. Sacrificaven a treballar de dilluns a divendres i les hores extres eren obligatòries. Tot plegat feia que se'n es les condicions de treball fos especial, abans del 1975.

Era habitual cobrar setmanalment i en dotnera en metàl·lic diss d'uns sobes. Molles dones recorden encara s'sobe inserit de la paga. La majoria de fàbriques, per no parar la producció, treballaven en tres torns: matí, tarde i nit. Les dones podien fer el torn de dia i de tarde però no el de nit que, amb les lies franquistes estava prohibit. I que, després pa comtan, es reservava només per als homes.

Degut a la conjuntura política, l'escassa o nul·la organització sindical deixava les treballadores en completa indefensió. A aixó cal afegir l'escassa edat de les noies. Amb el temps es van anar organitzant i poc a poc van fer sentir les seves reivindicacions, molt moderies al principi i cada cop més importants, com aconseguir millor rolls de treball, ventilades per als tallers o temps de descans/ retribuït.

Algunes dones patien situacions que avui denominarien d'assetjament sexual però que, en aquells anys, se suportaven per por a represàlies i acomiadaments. També hi influïa la poca experiència de les noies i el poc suport organitzatiu dintre de les empreses.

La vui de les empreses va ubicar molt a les dones. En molts casos era el primer personal al que es feia fora. En alguns cas, es pagaven indemnitzacions per aforar les mujeres voluntàries i molles, que tenien familia darrere, s'hi van acollir. En altres casos es feien pràctiques poc típiques de relegar les a treballs molt inferiors a la seva categoria. En d'altres casos, quan la dona tenia antiguitat, era acomodada i substituïda per personal més jove, amb salaris més baixos. El traslat d'empreses, o bé per créixement o per crisi, va ser un factor molt important que va fer que molles dones deixessin la feina.

La fi de la dictadura i la transició va comportar un periode de grans mobilitzacions a la indústria. Va ser especialment significatiu la vaga general del Baix Llobregat del 1976 al que s'hi sumaren la gran majoria de fàbriques del Prat. Molles dones hi van participar. En algunes empreses ja hi havia una organització i en d'altres, l'arribada de piquets de les grans industries, les hi donava l'excuse de sumar-se a les mobilitzacions. Durant la transició, algunes dones es van incorporar a l'activisme sindical organitzant o participant dels comités del personal. En molles empreses petites calia convencer de zero. En algunes d'aquestes empreses el grau de mobilització i afiliació als sindicats obrers va ser molt important.

La Papelera Española

Noms
La Papelera Española / Sarrió / SAFA / Reno de Medici

Any inici / Any tancament
1917 / 2006

Adreça
c. Nicolás M. Urgoiti, 42

Producció
Paper i cartró

Informació
La fàbrica s'instal·la en els terrenys on hi havia l'escorxador municipal. Les obres de construcció, s'inicien el 1917. El 1922 comença a produir cartró i el 1924 es posa en marxa la màquina de producció de paper.

La fàbrica, des dels inicis, va contractar mà d'obra femenina. Segons els cens d'obrers i patrons de l'any 1922, dels 76 obrers que hi havia, 6 eren dones.

Les dones, dins la cadena de producció, es dedicaven al muntatge de les caixes. Amb els anys, es van anar incorporant a diferents fases de la producció. Una secció en què treballaven majoritàriament dones era al laboratori.

La Papelera Española va evolucionar amb fluctuacions fins que, a inicis dels anys vuitanta es produïren importants canvis estructurals i va passar a pertànyer al grup SARRIÓ, SA.

L'any 1991, SARRIÓ va adquirir l'empresa italiana SAFA i la va integrar al seu grup empresarial, amb seus al Prat de Llobregat i a Itàlia. Alguns anys més tard, el 1997, es fusionà amb Reno De Medici. Tancà definitivament el 2006, quan es van desmantellar les instal·lacions. Alguns elements patrimonials s'han conservat.

La Seda de Barcelona

Nom
La Seda de Barcelona

Any inici / Any tancament
1925, primer fil de raió / 2000

Adreça
c. Major, 47

Producció
Fibra artificial

Informació
La Seda de Barcelona, constituïda com a societat el 1925, va adquirir els terrenys que ocupà l'antiga Compañía Española de Industrias Químicas i l'any 1926, un cop concedida la llicència municipal, es va iniciar la construcció de la fàbrica. Les obres van trigar més de dos anys i fins al 4 de febrer de 1928 no es va obtenir el primer fil de raió.

Per muntar la indústria i posar en marxa la fàbrica, es traslladaren al Prat tècnics i obrers especialitzats dels Països Baixos, entre els quals destacaren les instructores per formar la mà d'obra femenina. La Seda va representar per a moltes dones del Prat, la possibilitat d'accedir al treball assalariat, fora de les feines tradicionals com el comerç, moltes vegades familiar, o les tasques mal pagades i poc reconegudes del camp. A la Seda, les dones treballaven en diferents seccions de la producció i al laboratori.

L'any 1959 la societat va adquirir uns terrenys de 30 ha per construir-hi una nova fàbrica, la futura Enkalene, dedicada a la producció de polièster. El 1964 s'autoritza l'ús del nom comercial Terlenka.

L'any 1982 inicià la fabricació de polímers PET. L'any 2000, amb la darrera crisi, l'antiga fàbrica de La Seda tancà definitivament les portes i s'enderrocaren les antigues instal·lacions. De l'antic complex industrial, se'n conserva una xemeneia.

La Seda va tenir altres marques al llarg dels anys, com Cyanenka, Courtelle, Catalana de Polímers, etc.

Fàbrica Serra

Nom
Fàbrica Serra

Any inici / Any tancament
1950 / 1977

Adreça
c. Frederic Soler, cantonada amb
c. Figueres (actualment c. Barcelona)

Producció
Fàbrica de teixits elàstics

Informació
Els propietaris, Lluís Serra Mitjà i família, eren uns industrials tèxtils que venien d'Olot.

Era coneguda popularment com "la fàbrica de les gomes". La maquinària es repartia en 8 telers amb 42 bobines que funcionaven alhora, cada dona era responsable d'un. A la fàbrica només hi treballaven dones.

Tragant

Noms
Tragant / MATSA

Any inici / Any tancament
1951 / en actiu

Adreça
c. Ignasi Iglésias, 98

Producció
Indústria tèxtil

Informació
La fàbrica era propietat de Lluís Tragant, es dedicava a la fabricació de teixits elàstics per a roba interior. Després el negoci va anar creixent i s'hi incorporaren els fills i, darrerament, la tercera generació.

L'any 1986 es constitueix com a societat Manufacturados Textiles SA, MATSA, i l'any 1998 es trasllada a Castellbell i el Vilar, on continua actualment.

A la fàbrica hi treballaven moltes dones.

Jurid / Drim

Noms
Jurid Ibérica, SA / DRIM

Any inici / Any tancament
1958 / 1985

Adreça
av. Josep Anselm Clavé, 142–160

Producció
Materials complementaris per a cotxes

Informació
Al llarg dels anys, la indústria va canviar de nom diverses vegades. A l'inici era propietat de J. M. Flores i Cia. Més tard, l'any 1967, es produeix un canvi de titularitat i passa a denominar-se Sociedad Anónima DRIM, nom amb què era coneguda entre la població del Prat. L'any 1973 torna a haver-hi un altre canvi: Jurid Ibérica SA.

L'empresa es dedicava a la fabricació de frens per a vehicles, cotxes i camions. Uns anys més tard amplia la producció i també distribueix a ferrocarrils, fet que fa créixer la fàbrica, que es trasllada a la Zona Franca, on continua l'activitat. Això coincideix amb l'arribada de socis alemanys a l'empresa.A la fàbrica hi havien arribat a treballar unes 100 dones.

GEMO

Nom
GEMO

Any inici / Any tancament
1968 / 1985

Adreça
c. Frederic Soler, cantonada amb
Lo Gaiter del Llobregat.
I a l'av. Anselm Clavé, 81–87

Producció
Materials complementaris per a cotxes

Informació
El nom de l'empresa procedia dels seus propietaris, la família Gelabert–Molas. Vivien al costat de la fàbrica (avui hi ha una residència de la tercera edat).

La fàbrica es dedicava a la fabricació d'aparells de senyalització i enllumenat de l'automòbil. Treballava per a les grans marques del sector i, en especial, per a la SEAT.

Hi treballaven moltes dones, prop de 300. Els homes treballaven a les seccions que requerien més força, com la dels banys.

El 1986 va tancar la fàbrica del Prat, i es van traslladar a una nau a Sant Boi de Llobregat però, poc temps després, van tancar definitivament.

Focolor

Noms
Focolor / Kodak

Any inici / Any tancament
1968 / 1985

Adreça
Camí de Cal Pelut (edifici OMISA)

Producció
Laboratori fotogràfic

Informació
La fàbrica es dedicava al revelatge de fotografies, tant de particulars com de professionals.

La multinacional alemanya Heinze era l'accionista majoritària de Focolor. L'any 1982 Kodak compra les accions i comença un procés de negociacions entre l'empresa i els treballadors per les condicions laborals que els imposaven.

Hi havia moltes dones, a l'empresa. El personal acostumava a treballar en les diferents fases de revelatge dels diferents suports fotogràfics, i no hi havia una especialització de tasques. Això afavoria que la feina fos més variada i menys repetitiva.

Tot i que tenien un horari laboral establert, hi havia una certa flexibilitat en funció de l'acumulació de feines. Així, era habitual plegar quan s'havien fet tots els encàrrecs i allargar la jornada quan n'hi havia més.

EMI–Odeon

Nom
Compañía del Gramófono Odeón, SAE

Any inici / Any tancament
1969 / 1983

Adreça
camí de Cal Pelut, al Polígon Industrial Mas Mateu

Producció
Fabricació de discos de vinil

Informació
L'empresa es dedicava a fabricar discos de vinil. S'encarregava de la producció, a l'Estat espanyol, del segell Emi–Odeon, dedicat a la música popular, i de Deutsche Grammophon, dedicat a la música clàssica. Els principals artistes de la multinacional eren The Beatles.

A la fàbrica, en unes premses, es feien els vinils i en aquesta secció només hi treballen homes.

Després, es feien els enregistraments dels artistes dels segells comercials.

Es comprovava la qualitat de la gravació (que no hi hagués pedres o ratlles) i els discos s'enfundaven, s'encapsaven i s'emmagatzemaven per distribuir-los a les botigues. En aquestes tasques hi treballaven moltes dones.

En els darrers anys, van tancar la fàbrica del Prat i les oficines que tenien a Barcelona. Van traslladar els magatzems a Badalona i la resta de l'empresa a Madrid. Alguns treballadors van acceptar anar a Madrid, però cap de les dones empleades ho va fer.

Cartonajes Halcón

Nom
Cartonajes Halcón

Any inici / Any tancament
1969 / 1993

Adreça
camí de Cal Pelut, al Polígon Industrial Mas Mateu

Producció
fabricació de caixes de cartró

Informació
Fabricaven caixes per a roba, calçat, llibres, etc. i també d'embalatge.

Hi treballaven moltes dones. La fàbrica era en una nau industrial amb teulada d'uralita, fet que provocava temperatures extremes tot l'any. Hi havia diferències salarials entre homes i dones, i la majoria d'encarregats eren homes, encara que hi havia alguna dona.

A finals dels vuitanta, per abaratir costos, es trasllada a Lliçà de Vall la producció de caixes petites, que era on hi havia més dones treballant. Moltes treballadores van aprofitar-ho per plegar. A les que van continuar, les portaven a Lliçà de Vall des del Prat amb autocar. Finalment, la fàbrica va tancar.

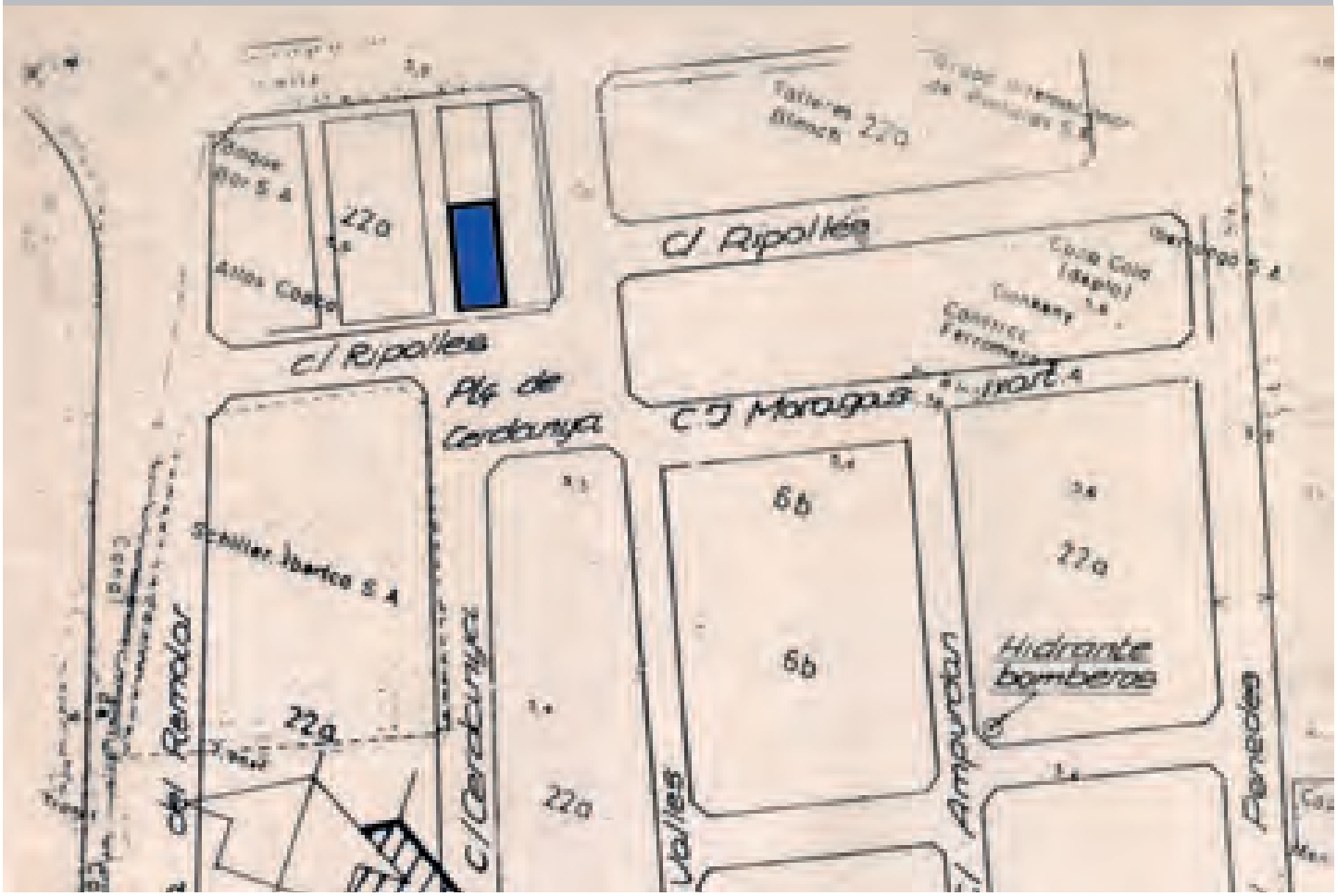

Pronovias

Nom
Pronovias

Any inici / Any tancament
1977 / en actiu

Adreça
Polígon Industrial Mas Mateu

Producció
Indústria tèxtil

Informació
L'any 1977 Alberto Palatchi, propietari de la firma, instal·la al polígon industrial Mas Mateu la seu de Pronovias.

La producció es distribuïa fora, majoritàriament en tallers del voltant, del Baix Llobregat i de Barcelona i, des de fa anys aquesta feina s'encarrega a la Xina. A Pronovias fan el control de qualitat dels vestits confeccionats.

Després, els vestits s'embalen i es guarden al magatzem per distribuir-los a l'Estat i a la resta del món.

A l'empresa hi treballaven moltes dones, però els encarregats i càrrecs intermedis eren, majoritàriament, homes.

L'any 2017 el fons d'inversió BC Partners va comprar l'empresa.

Cerveceras Asociadas

Noms
Cerveceras Asociadas / DAMM

Any inici / Any tancament
1966 / en actiu

Adreça
Ronda de Ponent, 41

Producció
Begudes (cervesa)

Informació
La fàbrica s'instal·la al Prat l'any 1966 com a Cerveceras Asociadas SA. Cap a la meitat dels anys 70, DAMM adquireix la fàbrica del Prat. L'any 2011 compra l'edifici de l'ADAMS.

A la fàbrica hi treballen majoritàriament homes, en totes les fases de producció. Les dones treballaven als magatzems. Eren uns anys en què es retornaven els envasos i calia posar-los en caixes i rentar-los. També gestionaven les botelles noves. Hi havia un reduït nombre de treballadores que feien aquesta feina, que s'incrementava en la temporada d'estiu, quan creixia la demanda. Cap al 1972 es va acomiadar la majoria de treballadores i només van quedar les que tenien contractes fixos indefinits.

Laboratorios Substancia

Noms
Laboratorios Substancia / ADAMS / Cadbury i altres

Any inici / Any tancament
1970 / 2009

Adreça
ctra. d'accés a l'aeroport. Polígon Mas Mateu

Producció
Laboratori farmacèutic

Informació
Laboratorios Substancia SA s'instal·la al polígon industrial Mas Mateu com a laboratori farmacèutic pertanyent a la multinacional Parke-Davis.

Després, les instal·lacions van ser adquirides, successivament, per empreses del sector alimentari i produïen llaminadures, xiclets i diversos productes amb xocolata. En aquesta etapa es fabricaven els populars xiclets Adams i Trident, i els caramels Halls.

L'any 2009, quan l'empresa era la filial espanyola de la multinacional Cadbury, es va tancar la línia de producció i es va mantenir, per poc temps, l'administració. En el moment del tancament, l'empresa comptava amb 170 treballadors. L'antic local el va adquirir la cervesera DAMM el 2011.

En les diferents etapes de la fàbrica, amb les diferents propietats, hi ha hagut una presència laboral de dones important.

Euromode

Nom Euromode	**Any inici / Any tancament** 1974 / 1996
Adreça c. Lo Gaiter del Llobregat, 114	**Producció** Fàbrica tèxtil

Informació

Hi havia molta mà d'obra femenina. Moltes de les noies que hi treballaven eren molt joves. Estava especialitzada en la confecció de roba per a infants. És feia tota la producció: disseny, tall, costura, planxa, etiquetat, emmagatzematge. També actuaven com a distribuïdors de roba de confecció francesa per a dones.

Era roba de qualitat, d'un cost de venda alt. La marca més popular era Chill Party.

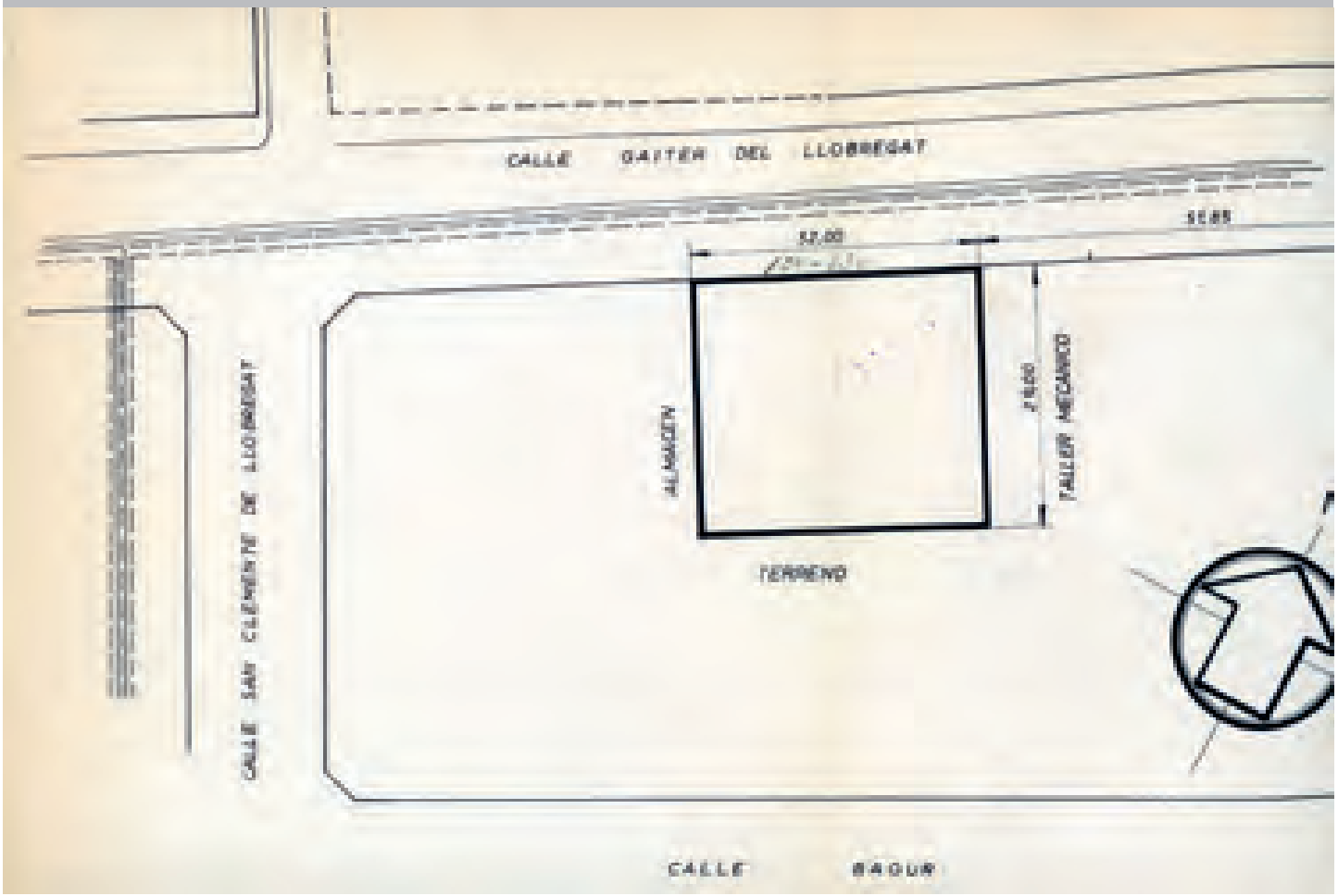

DonKeny

Nom DonKeny Comercial SL	**Any inici / Any tancament** 1974 / ?
Adreça c. Arquitecte Moragas, 18–20	**Producció** Fàbrica tèxtil

Informació

A DonKeny es confeccionava roba de vestir, tant d'home com de dona. El treball es feia en cadena.

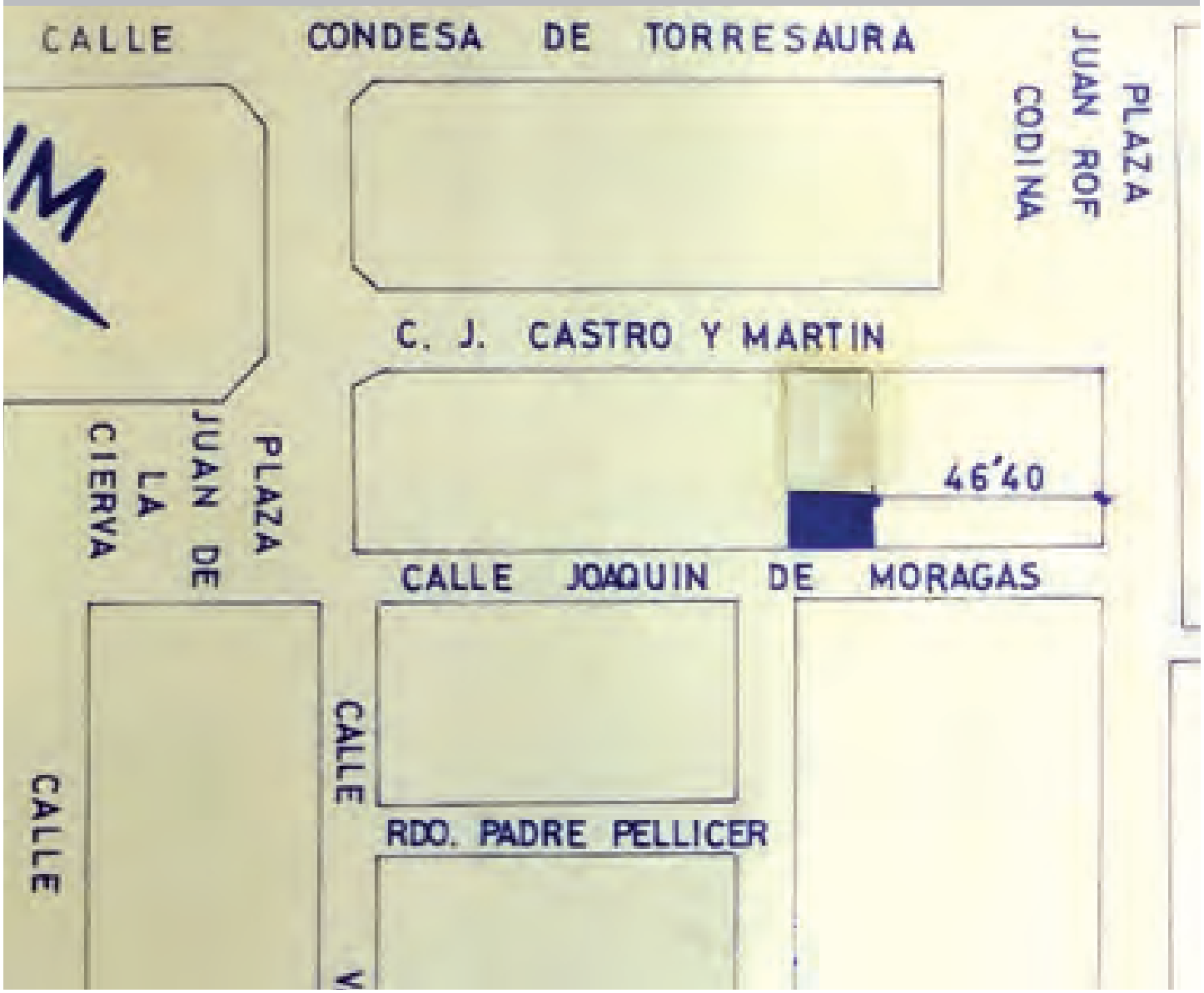

Montibello

Noms
Montibello. Cosmética Cosbar SL / Cosmética Barcelonesa

Any inici / Any tancament
1967 / En actiu

Adreça
c. Vall d'Aran, 15, Polígon Mas Mateu

Producció
Fabricació de productes cosmètics

Informació
Empresa familiar dedicada a la fabricació i distribució de cosmètica professional. Es va iniciar en una línea de producció dirigida especialment al cabell. La distribució de la producció es feia a través de salons de perruqueries.

Amb els anys ampliar la producció a la cosmètica i l'estètica en general. També donaven importància a la formació especialitzada del personal dels salons on distribuïen. Actualment dona feina a més de 260 persones.

Eugene

Noms
Laboratorios Eugene SA / Cosmética General SA

Any inici / Any tancament
1979 / 2004

Adreça
camí de cal Pelut, 6

Producció
Fabricació de productes de cosmètica

Informació
L'empresa estava especialitzada en l'elaboració de productes cosmètics, treballava per a professionals i tenia marques comercials que es distribuïen en botigues del sector.

L'any 1986 va canviar el nom per Cosmética General, SA (COGESA).

El 2004, va tancar definitivament la fàbrica. Les oficines comercials i administratives es traslladaren a Barcelona, i algunes treballadores s'incorporaren a Montibello. L'empresa Pronovias va adquirir les instal·lacions del Prat.

Memorables

Digues-m'ho i me n'oblidaré.
Mostra-m'ho i potser me'n recordaré.
Fes-m'hi participar i ho comprendré.

Des de fa quatre anys, l'Institut Estany de la Ricarda porta a terme un projecte d'aprenentatge–servei en el qual, per tal de recuperar la història del Prat, alumnes de 3r d'ESO fan entrevistes a persones que ens parlen d'experiències viscudes al nostre municipi.

"Memorables" és un projecte de servei comunitari que compta amb la col·laboració de l'Arxiu Municipal del Prat. Té com a objectius principals recollir testimonis orals dels pratencs i pratenques sobre diferents aspectes de la vida local i crear un mapa sonor d'històries. Aquest aprenentatge–servei té diferents moments: els alumnes visiten l'Arxiu, es documenten, preparen les entrevistes, les enregistren i les editen. Posteriorment, es comparteixen per plataformes d'Internet.

L'any 2016 aquesta activitat va merèixer el 1r premi del Mobile History Map, dins dels App Awards, una iniciativa que promou projectes col·laboratius que usen la tecnologia aplicada a les humanitats.

Fins ara, s'han dut a terme 38 entrevistes d'àmbits diversos com el patrimoni, la cultura, l'esport o les empreses locals. Enguany s'han entrevistat dones que havien treballat en empreses del Prat.

Projecte Memorables
Institut Estany de la Ricarda

Edició curs escolar
2017—2018

Activitat multidisciplinària dins del Servei Comunitari

Nivell
3r ESO

Professorat
Joan Puigmalet i Mireia Barbero

Alumnat participant
Mireia Castaño, Marcel Gómez, Ana Hernández, Mario Jalón, Jia Liang Zheng, Kate Marques, Abel Omenat, Martina Pampín, Carlos Rodríguez, Ferran Roig, Marcos Rosiña, Marc Rubio, Neus Ruiz, Erik Tapia, Pol Tena i Mikel Torres

Entrevistes
Magda Busquets, Rosa Écija, Pepita Molins, Paquita Moya, Júlia Segués i Ida Wijffelarrs